

Uppt. av P. J. n.

efter Fr. Andersson

katolska

i Træstorp.

Anmärkingar:

Spöken i original.

Spöken.

Äldre personer berättade outtala att det spöksade mycket för i världen på Östergötland. En svartklädd dam berättade ofta visa sig. Kätte man henne betydde det alltid olycka. Det var en grevinnan, som haft en son, vilken berätt sig åt på ett sådant sätt, att hon vänt alluout fröcht. Följden blev därför den, att hon återvände hem. Där blev hon emellertid ^{ihop} tagen, utan jägdes bort från gården, som en fölerytare. Aldrig mera var hon påstådes sedd. Efteråt ångrade bonnfrau sin handling och skulle gärna sett att hon kommit tillbaka. Detta blev emellertid aldrig följakt. Men modern visade honom till sin död. Hennes svarta dräkt visar också att hon allt fortfarande bär sin sorg.

(8212)

Uppt. av P. J. J.

Anmärkingar:

2

efter Ladufogden

i Trövedalen.

På Joidersjöen.

För i världen brötsade göingarna bara ned till Malenö och Lund med krötar, mäklar, kunnle och vörjhanda andra saken. Särskilt under vägen hem brötsade man göva plitiga piältsamirgar ä krogar och gästgivarvärdar utmed vägen.

Vid ett dyfikt tillfälle träffade de vid ~~malenö~~ Hurpa gästgivarvärd en person som ifrån Frosta hörd vid namn Sasse. Detta senare namn kan han till följd av sin hemvist i Sattserup. Han bröde en mager kost över vilken han dock sköt och sköppste väne. "Då ja vi väl pröskade vad han dages till i menade en av göingarna och föreslog att köra i kary med konow upp till Hörby. Det var Sasse med om. Mandag

var om ett halvt stycke brännin. Och så 3
 om en stund bar det iväg mycket vägen.
 Och ju längre de ködde, desto mera som
 göingen. Inom kort var hon alldeles ut-
 omhåll. Rätt i sin sassen anlände
 hon till Hörby. Denne kom så dröning
 om efter en med honom de andra göin-
 garna. Så skulle bränninet drickas
 ut, sedan sassen, som förlorat rodet,
 hämtat den bästa krontiteten.

"Jag får väl dricka en till först?"
 frågade hon. "Naturligtvis", medgavs
 dessa. Hon satte nu flaskan till mun-
 nen, men det värsta var, att hon
 tog den rika dån från försån den
 var ^{helt uttömt} ~~alldeles~~ tömd. Där stads göingar-
 na vid sina häskar, medan de med
 tillsmurmer sågs huru varje dörr
 försann i sassen vilrundade mag.

"Tack ska' i ha' go. vännen för
 godt sällskap och godt kamratlag",
 sade denne. Därmed satte hon sig åter
 i rygen och forts vidare. Utte göingar-
 na ha näst brännin fingo de bestå sig
 detta själva.

Långt tillbaka i tiden minnades Bäl-
teberga gård av en främmande herre vid namn
Atta Bält. Han grundade nämnda gård
och fick Attas församling också namn
efter honom. Själva erkännelse har emellertid
ett beklagligt slut. En gång då han varit
på besök hos en i närheten boende storman
och sent på natten kom ridande hem till
sin gård, tog hästen i sken och dyroff
ut för en av de höga branterna vid denna
där hittades Atta Bält om morgonen.
Både han och hästen hade i fallet brutit
huvudens av sig. Bägge blevo höjda
i ~~en~~ närheten och utvisas denna höj
än i dag. De gamle, som på den tid
gick var ledupfynde i Västra Skåne, där ~~de~~
levde och vistades, brukade outala, att
under mörka nätter måste man ofta Atta
Bält på sin gångare, ~~vid~~ då han red
närm till gården. Efter ett kort besök
där återvände han regelbundet till sin höj.

För många år sedan fanns det en domare,
som tjänstgjorde i Västra Götalands län vid namn Couteyren.
En rik bonden från Röngetrahten blev ständ av
en flickan, som påstod att han var hennes blivt för-
förd och att han var fader till ett av henne fram-
gått barn. Av domaren drömdes han till edgång.
Meninnan han fick gå den konung ädrinda edem
hade han att besöka poorten i Stokely, av
vilken han grundligt examinerades. Han kunde
behandla folk på ett sätt, som inte alltid var
det mest utskämda. Pojken ~~var~~^{påstod} emellertid
förklarande ^{han inte} att vara fader till barnet. Säkoms
tinget var vid detta skulle han nu söka.

Domaren, som var en av de gamla bet-
vagnar vilka inte sällan under den tiden sattes
i häradstättarna, utmanade konung att av-
stå från edgången emedan han, enligt domens
främmande var skuldig. Men pojken var
envis och påstod motsatsen. Öppna då första
utbröt domaren, vänd till häradstjövaren,
om att inte pojken ständ under dessa, när han
kommer och tar honom. Häradstjövaren
beredde sig till att göra detta. Men var det emel-
lertid pojken som blev rött. Han blev alldeles
vit i synen och storsplade bort från dombordet
under förklarande att de fränge döma honom
bäst de ville. Sedan han friat till ett par flickor
i trakten och av dem fått kongen gifte han sig med
den, som ^{han} fört haft till sin förtym. " . "

Uppt. av P. J. W.

efter Frene Andersson

i Troeddeorp.

Anmärkingar:

Original.

För något över en mansålder sedan brukade en person ofta gå omkring i Götting-bergsleden för insovlende av allmosor. Han hade sett bättre dagar, men på grund av åldern eller andras förvillande blivt beröfvad till tiggarsstaven. Så hade han fått kallbrand i ett ben, ~~och~~ som därför blivt amputerat. Hans vanliga namn var Sven Vandrög. Huvudstundom kallades han också Tröbvinger. Sven Vandrög var en godmodig man, vilken allmänhet sågs med ganska blida ögon var handtag från. De ~~som~~ funnos där som på ett eller annat sätt försökte att trakassera honom.

En bland dessa var en i Gulestorp under den tiden bosatt i rik och förmögen kunde. Vid ett tillfälle, då denne såg middag, hade Sven Vandrög varit inre i går-

Herrensouren, som hjälpte honom var
Kammarherre Ehrenborg på Hofdala. Hos honom
hade brottshögens hustru en gång haft tjänst
och hon för en omkring från sorben till sorben
att samla underskrifter för hans benådning.

I Kristianstad artjoirade hon sedan
sitt straff, men det sådes att när hon
infördes till häktet hade hon hela sorben
redderat med rölat lankött. Utöver det
han åt sitt torra bröd, tog hon savel av
rocken. På det sätt artjoirade hon det
honom ända straffet. Utkommen
fortsatte hon sin bröminbröning, till
med vilken hon också nämde kort ~~stod~~ för
någon försäljning. Det gick honom end-
lertid på en väl i händer, ty efter en förs-
frölsens kort tid var han helt och hållet
reusbröpad och då han gick i groven
var han lika fattig, som rågmöns Öre
Vandring varit.

den och en hustru fått sig några gamla
 klädespartor. Just som man avläsant sig vak-
 nade hustrunden. Det var under husbehovsbrän-
 ningens tid och man var därför obetaligen o-
 nykter. Utan att veta vad han tog sig tillgrip
 man en i "Käppalsrogn" stående sprungsbrö-
 källa och sprong efter den Vandrings, som
 man tilldelade ett riksdant slag i huvudet,
 så att han segrade ned i det närbelägna
 riket. Även hustrun i närheten blev han
 inlemad och tvättad. Men han hade fört-
 rat medvetandet och ett par dagar därefter
 hade den Vandrings lämnat sin jordiska
 tillvaro.

Den rike bonden blev häktad och
 dömdes att för den avlidne betala mans-
 kast. Över denna dom, som han ansåg orätt-
 slagade han sedan hos högsta domstolen. I
 beslutsskriften hette det att vederbörande bör
 vara honom tackssamma för att han befrut
 samhället från en så udel person, som den
 Vandrings. Högsta rättsvisa tyckte denna
 skrift vara oförståndig, såväl som också
 bonden var en grov bortsling. Han dömdes
 därför till döden. På grund av en närboen-
 de herrens hjälp blev denna dom
 sedermera förändrad till 28 dagars
 vatten och bröd samt uppenbart⁸ bes-
 koplighet i Ignakeysa kyrka.